

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. (Sprawa nr COMP/39.129 — Transformatory mocy) w zakresie, w jakim Komisja uznała, że skarżąca dopuściła się naruszenia art. 81 WE i art. 53 EOG, uczestnicząc w podziale rynków w drodze umowy dżentelmeńskiej pomiędzy europejskich i japońskich producentów transformatorów mocy, tak aby nie naruszać wzajemnych rynków krajowych i odstąpić od sprzedaży na tych rynkach. Posiłkowo skarżąca wnosi o obniżenie nałożonej na nią grzywny.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja nie zdołała udowodnić w sposób wymagany prawem istnienia umowy dżentelmeńskiej ani uczestnictwa w niej skarżącej, ani też istnienia jakiegokolwiek porozumienia lub uzgodnionej praktyki pomiędzy europejskimi i japońskimi producentami transformatorów mocy.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zdołała ustalić jurysdykcji dotyczącej rzekomej umowy dżentelmeńskiej nawet przy założeniu, że zostało wykazane jej istnienie. Skarżąca podnosi, że z uwagi na bardzo wysokie bariery dla wejścia na rynek, takie porozumienie nie mogłoby natychmiastowo i znacząco wpłynąć na konkurencję w UE lub na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W ramach zarzutu trzeciego przedłożonego posiłkowo skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd, podejmując decyzję dotyczącą czasu trwania naruszenia i udziału w nim skarżącej. Podnosi ona, że Komisja nie wykazała, iż niektóre spotkania miały jakikolwiek antykonkurencyjny cel lub skutek oraz że uczestnicząc w nich skarżąca naruszyła europejskie prawo konkurencji.

Również posiłkowo w ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny. Po pierwsze, podnosi, że Komisja popełniła błąd w wyborze roku odniesienia w celu obliczenia wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą, odchodząc w ten sposób od metod ustalonych w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Ponadto zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając bardzo wysokich barier na wejściu na rynek europejski oraz zakładając, że Toshiba mogła osiągnąć udział w rynku EOG równy jej udziałowi w rynku światowym. Skarżąca podnosi także, że Komisja dokonała błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w celu uzasadnienia oceny dotyczącej wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą w ramach EOG na podstawie jej światowej, zamiast uwzględnić tylko rynki dotknięte naruszeniem. W związku z powyższym skarżąca uważa, że nałożona na nią grzywna jest nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Areva T&D przeciwko Komisji

(Sprawa T-521/09)

(2010/C 51/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Areva T&D SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Schild i C. Simphal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej dotyczy ona Areva T&D SA; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi wniesionej przez Areva T&D SAS jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 7601 wersja ostateczna z dnia 7 października 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) i art. 53 EOG — Sprawa COMP/39.129 — Transformatory mocy.

Skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie uzasadniła przekazania uprawnień do nakładania kar wynikających z uznania solidarnej odpowiedzialności Areva T&D SA jak również z wprowadzenia dodatkowego warunku do warunków wymienionych w komunikacie z dnia 19 lutego 2002 r. w celu umożliwienia skorzystania ze zwolnienia z grzywien.

W drugim zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasad prawnych odnoszących się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia prawa konkurencji. Zdaniem skarżącej Komisja nie mogła przypisać Areva T&D SA odpowiedzialności z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, które miały miejsce jeszcze zanim Alstom T&D SA został zbyty przez Alstom. W okresie wystąpienia tych okoliczności Alstom T&D SA nie był zatem spółką odrębną, lecz spółką zależną od swej spółki dominującej tj. od Alstom. W konsekwencji Komisja powinna była stwierdzić, stosując zasady odnoszące się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia w przypadku zbycia przedsiębiorstwa, że tylko spółce będącej spółką dominującą w okresie wystąpienia tych okoliczności, w danej sprawie Alstom, można przypisać odpowiedzialność za praktyki antykonkurencyjne, które miały miejsce przed zbyciem. Skarżąca twierdzi ponadto, że przypisując odpowiedzialność Areva T&D SA Komisja naruszyła ogólne zasady pewności prawa oraz indywidualizacji kar.

W trzecim zarzucie skarżąca uważa, że Komisja naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasady prawne mające zastosowanie do odpowiedzialności solidarnej. Skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła obciążyć solidarnie Areva T&D SA i Alstom S.A. zapłatą grzywny, ponieważ nie stanowiły one w dniu wydania decyzji jednostki gospodarczej. Wreszcie skarżąca twierdzi, że obciążając solidarnie Alstom i Areva T&D SA decyzja Komisji narusza dwie ogólne zasady prawa unijnego, a mianowicie zasadę równego traktowania i zasadę pewności prawnej.

W czwartym zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasad ustanowionych w komunikacie Komisji z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty. Skarżąca podnosi również, że odmawiając przyznania zwolnienia Areva T&D SA, Komisja naruszyła ogólne zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Gemmi Furs przeciwko OHIM– Lemmi Fashion (GEMMI)

(Sprawa T-522/09)

(2010/C 51/79)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gemmi Furs Oy (Loviisa, Finlandia) (przedstawiciel: J. Tanhuanpää, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Drugą stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG (Fritzlar, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 października 2009 r. w sprawie R 1372/2008-4;
- oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG;
- zezwolenie na rejestrację wspólnotowego znaku „GEMMI” dla towarów z klasy 25 zgodnie ze zgłoszeniem wspólnotowego znaku dokonany przez Gemmi Furs Oy;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez Gemmi Furs Oy, w tym koszty postępowania poniesione przed Izbą odwoławczą;

— obciążenie Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG kosztami poniesionymi przez Gemmi Furs Oy przed Izbą Odwoławczą, w razie gdyby zdecydowała się wystąpić w niniejszej sprawie w charakterze strony.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Gemmi Furs Oy

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak towarowy „GEMMI” dla towarów z klas 18, 24 i 25

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Lemmi-Fashion Vertriebsgesellschaft mbH & Co. Bekleidungs KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecka rejestracja znaku towarowego „LEMMI” dla towarów z klasy 25; międzynarodowa rejestracja znaku towarowego „LEMMI fashion” dla towarów z klasy 25; wcześniejszy niezarejestrowany znak towarowy „LEMMI” używany w handlu odzieżą w Niemczech

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylene zaskarżonej decyzji i odrzucenie zgłoszenia rozpatrywanego znaku towarowego dla towarów z klasy 25

Podniesione zarzuty: naruszenie zasady 19 ust. 2 lit a) pkt i) oraz ii) rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽¹⁾, gdyż Izba Odwoławcza nieprawidłowo i/lub niewystarczająco udowodniła wcześniejsze prawa; naruszenie zasady 22 ust. 3 rozporządzenia Komisji nr 2868/95, gdyż Izba Odwoławcza dokonała nieprawidłowej i/lub niewystarczającej oceny przedstawionych dowodów używania; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza: i) nie dokonała prawidłowej oceny podobieństwa rozpatrywanych znaków towarowych; oraz ii) nie dokonała prawidłowej oceny poziomu uwagi właściwego kręgu odbiorców; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009, gdyż Izba Odwoławcza nie dała Gemmi Furs Oy możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie dowodów mających na celu udowodnienie wcześniejszych praw; naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości traktowania i legalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).